

Συνάντησις δωδεκάτη:

«ΚΑΛΩΣΥΝΗ ➔ ΑΓΑΠΗ»!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ήταν ένα ζεστό καλοκαιριάτικο μεσημέρι. Οι άνθρωποι βιάζονταν να φθάσουν στο σπίτι τους. Ανάμεσά τους κι ένας γιατρός, βιαζόταν πολύ, έπρεπε ήδη να είναι στο νοσοκομείο. Σταμάτησε το πρώτο διερχόμενο ταξί, μπήκε μέσα, έδωσε την διεύθυνση και κάθησε. Το βλέμμα του έπεσε έρευνητικό πάνω στον ταξιτζή. Του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση η όλη του εμφάνισις, γι' αυτό και τον ρώτησε το όνομά του κι αν ασχολήται και με κάτι άλλο.

Ο άνθρωπος στο τιμόνι είπε το όνομά του και συμπλήρωσε πως ήταν καθηγητής Πανεπιστημίου.

–Καθηγητής Πανεπιστημίου! Και ταξιτζής; Γιατί; Φύγατε από τη δουλειά; Σας απέλυσαν;

–Όχι. Είμαι εν ενεργεία.

–Μά τότε γιατί; Δεν σας φθάνουν τα χρήματα που παίρνετε, θέλετε να φάτε και το ψωμί κάποιου άλλου;

–Όχι. Του το δίνω το ψωμί. Ο άνθρωπος που έχει το ταξί άρρώστησε αυτές τις ημέρες. Λοιπόν, τις ώρες που δεν έχω μάθημα δουλεύω εγώ το ταξί του και του δίνω τα χρήματα που βγάζω.

–«Κύριε καθηγητά, μου δίνετε ένα υπέροχο μάθημα! Το τιμόνι αυτή την ώρα είναι η καλύτερη έδρα σας», είπε έκπληκτος ο γιατρός. Κατεβαίνοντας από το ταξί, άφησε πενήντα ευρώ, έβγαλε με σεβασμό το καπέλο του και χαιρετώντας τον έφυγε βάζοντας σε ενέργεια καρδιά και μυαλό για την δική του δραστηριότητα.

* * * * *

Το γεγονός αυτό μάς δείχνει τον άνθρωπο που σπάζει τα τείχη του εγωισμού και πλησιάζει τις καρδιές. Μας δείχνει την «**αγάπη**» την έμπρακτη και αληθινή, την γνήσια χριστιανική αγάπη, που είναι अनιδιοτελής και εκφράζεται με καλωσύνη, αγαθότητα, ευεργεσία. Αυτήν που μάς έδίδαξε ο Κύριος, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας.

Ο Χριστός μας την ονομάζει ως κατ' έσοχην έντολήν Του: **«Αὕτη ἐστίν ἡ έντολή ἡ ἐμή ἵνα ἀγαπήτε ἀλλήλους»**, κι αλλοῦ λέγει: **«στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου»** (Λουκ. κβ' 32).

Ο άπ. Παῦλος γράφει εἰς τήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν του: **«Ὁ γάρ νόμος ἐν ἐνί λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν»**.

Μιά πράξις καλωσύνης που κάνει ένας άνθρωπος, δείχνει τὸν πλούσιο ἐσωτερικὸ του κόσμου. Ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε ἴχνος ἐγωισμοῦ ἢ κακίας εἶναι πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ στήν ἀνάγκη, νὰ συμπάσῃ στὸν πόνο, νὰ συγκρατήσῃ στήν ἀπελπισία, νὰ χαρῆ στή χαρά, νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ συμπονέσῃ πραγματικά.

«Ὁ Χριστιανός, ἀγαπῶν τοὺς ἄλλους, ἐαυτὸν ἀγαπᾷ περισσότερον». Πῶς;

Ο αληθινός χριστιανός κάνει πράξεις καλωσύνης, χωρίς νὰ περιμένη ἀντάλλαγμα. Δίνει, χωρίς νὰ περιμένη νὰ πάρῃ. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, δέχεται τὸ μεγαλύτερο καὶ πλουσιώτερο ἀντάλλαγμα που θὰ μπορούσε νὰ δεχτῆ κάποιος. Ἐνα ἀντάλλαγμα αὔλο, ἀόρατο. Ἐνα ἀντάλλαγμα ψυχῆς. «Δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ μὲ ὅλη του τήν καρδιά κάποιον ἄλλο χωρίς νὰ βοηθήσῃ, ἀθελά του, καὶ τὸν ἑαυτὸν του». Ὁ Άπ. Παῦλος λέγει:

«Ὁ σπειρὼν ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει. Ἰλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». (Β' Κορινθ. θ' 6-7).

Αὕτη τήν πρώτη καὶ μεγάλη ἀρετὴ ἐνσάρκωσε καὶ ἡ ὀδηγητικὴ μορφή που θὰ γνωρίσουμε ἀμέσως τώρα.

Είναι ο άγιος τής «**ἀγάπης**», πού θά μᾶς ὀδηγήσῃ στά ὁμορφα μονοπάτια μιᾶς θαυμαστῆς «**καλωσύνης**».

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων

Ἐνα δένδρο βλάστησε τόν 6^{ον} αἰῶνα στό ὁμορφο νησί τῆς ἑλληνικῆς Κύπρου κι ἐχάρισε στό χριστιανικό κόσμο τόν πολύχυμο καί ἀρωματισμένο καρπὸ, πού ἡ ἱστορία ὠνόμασε, μέ τόν ἐπαινετικό τίτλο, **Ἐλεήμονα**. Πρόκειται γιά τόν Ἰωάννη, τόν μετέπειτα Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καί θαυμαστό ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας. Γεννήθηκε στήν Ἀμαθοῦντα, στή σημερινή παλαιά Λεμεσό. Εὐτύχησε νά ἔχη ἐνάρετους καί μέ μεγάλη κοινωνική θέσι γονεῖς. Ποτισμένοι καί οἱ δυὸ μέ τὰ νάματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, φρόντισαν νά μεταδώσουν στό παιδί τους, τόν πλοῦτο τῆς μεγάλης καρδιάς τους. Φωτεινὸς ὀδηγὸς στήν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ τους ἦταν τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ μεγάλου «**παιδαγωγοῦ**» ἀποστόλου πρὸς τοὺς γονεῖς: «**Ἐκτρέφετε** (τὰ τέκνα ὑμῶν) **ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου**» (Ἐφεσ. στ' 4)

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐπιμελής καί προσεκτικός καί ἀποκτᾷ μόρφωσι ἀξιόλογη. Ὅμως περισσότερο μελετᾷ τὰ ἱερά γράμματα. Ρουφᾷ τὴν χριστιανικὴ διδασχὴ μέ δίψα καί τὴν μετατρέπει σέ πράξεις ἀγάπης. Ὀλόκληρη ἡ καρδιά του εἶναι δοσμένη στό Νυμφίον Χριστό. Πόθος του; Νά δοθῆ ὀλοκληρωτικά στήν διακονία τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν ἀδελφῶν του. Δέν τὸν ἀπασχολοῦν ἄλλα ζητήματα, ἔχει βρεῖ τὸν «**πολύτιμον μαργαρίτην**» (Ματθ. ιν' 46) καί σάν σοφὸς ἔμπορος θέλει νά τὰ πούλῃσῃ ὅλα γιά νά τὸν ἀποκτήσῃ. Ὁ Ἰωάννης εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλὰ τὸ «**σχέδιο τοῦ Θεοῦ**» ἦταν ἄλλο. Ὁ Κύριος τὸν φέρνει ἐκεῖ πού ἦταν ἡ πραγματικὴ «**κλήσις**» καί ὁ «**προορισμὸς**» του μέσῳ ἄλλης ὁδοῦ.

Ὁ Ἰωάννης δημιουργεῖ τὴ δική του οἰκογένεια, μιὰ οἰκογένεια πρότυπο χριστιανικῆς ζωῆς. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἐβασίλευε μέσα εἰς αὐτήν. Ὅμως σύντομα τὸν ἐπισκέπτονται δυσκολίες καί μεγάλες συμφορές. Τὴ γαλήνη διαδέχεται ἡ φουρτούνα καί τὴ χαρὰ ἡ λύπη. Ἡ καταιγίδα ξεσπᾷ καί τὸ σπιτικό του ταράσσεται συθέμελα. Πρῶτα θρηνεῖ τὸν θάνατο τῆς συζύγου του καί λίγο ἀργότερα καί τῶν παιδιῶν του. Ὁ Ἰωάννης, ὁ «**νέος Ἰώβ**», δέχεται τὴν συμφορὰ μέ πίστι ἀξιοθαύμαστη καί οἱ γύρω του θαυμάζουν τὸν ἥρωα τῆς καρτερίας.

Τώρα μόνος στό δρόμο τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγία του καρδιά ἐμβαθύνει εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας σοφίας καί ξεκινᾷ μιὰ νέα πορεία. Ὁ Θεὸς τοῦ πῆρε τὴν σύντροφόν του καί τὰ σαρκικά του παιδιά, ἀλλὰ τοῦ προσφέρει ἀναρίθμητα πνευματικά παιδιά. «**Θεῖα οἰκονομία**!» Ἡ μεγάλη ἀγάπη του δέν μπορούσε νά περιορισθῆ στὰ στενά πλαίσια τῆς οἰκογενειακῆς στέγης. Ἔπρεπε νά ἀγκαλιάσῃ τὴ μεγάλη «**οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ**», τὴν «**Ἐκκλησία**».

Καὶ ἀρχίζει τὸ ἔργο του!

Ἀναζητεῖ κι ἀνευρίσκει πονεμένους, θλιμμένους, βασανισμένους, φτωχοὺς, ὄρφανὰ καί χήρες. Καί γίνεται, χωρὶς κᾶν νά φαίνεται, ὁ τροφοδότης τους, ὁ παρηγορητὴς τους, ὁ πατέρας τους ὁ στοργικός. Μέ συνετὴ διαχείρισιν αὐξάνει τὴν μεγάλην περιουσίαν του, ὄχι γιά τὴ δική του καλοπέρασι, ἀλλὰ γιά νά ἀνακουφίξῃ τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς του. Καί ὅσο περισσότερα ἔδινε αὐτὸς, τόσο περισσότερα τοῦ χάριζε ὁ Θεός. Μοναδικὸ μέλημά του εἶναι νά παρηγορῆ, νά στηρίξῃ, νά εὐεργετῆ. Ὅλοι μιλοῦν γιά τὴν μεγάλην του φιλάνθρωπια.

Μιὰ τέτοια ἐξάσκησης χριστιανικῆς ἀγάπης δέν μένει κρυφὴ. Ἡ φήμη του ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς Κύπρου. Ὅλοι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπαν ἕναν ἀληθινὸν μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ 610 μ.Χ., ὅταν ὁ ἱστορικὸς θρόνος τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὁ Πατριαρχικὸς θρόνος Ἀλεξανδρείας, χηρεύῃ, ἡ σκέψις ὄλων στρέφεται στὸν Ἰωάννη. Θεωρεῖται ὡς ὁ ποῖο κατάλληλος. Ὁ Ἰωάννης προβάλλει ἰσχυρὴ ἀντίστασι, θεωρῶντας τὸν ἑαυτὸν του ἀνάξιο, βλέποντας ὅμως τὴν ἐπιμονὴν τους ὑποτάσσεται. Τὸ θεωρεῖ θέλημα Θεοῦ καί παραδίδει μέ ἐμπιστοσύνη τὸν ἑαυτὸν του στήν παντοδύναμη χάριν τοῦ Μεγάλου Πατέρα. Δέν θά φορέσῃ χρυσοποικιλτα στέμματα, ἀλλὰ θά ζωστῆ τὸ λέντιο γιά νά ὑπηρετήσῃ «**τούς κυρίου καὶ δεσπότας του**», ὅπως ἀποκαλοῦσε τοὺς φτωχοὺς.

Σὲ 7500 τοὺς ἀνεβάζουν οἱ βιογράφοι του. Naί, ἐπικρατοῦσε πολὺς πόνος τότε στήν Ἀλεξανδρεία. Στέρησις, ὄρφανια, θλίψις. Ἔπρεπε ὅλα αὐτὰ νά λείψουν καί στή θέσι τους νά ἔλθῃ ἡ χαρὰ, τὸ χαμόγελο, ἡ ἀνακούφισις. Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς δέν φοβίζει τὸν πονόψυχο πατέρα. Ρίχνεται μέ ὅλες του τίς δυνάμεις στό ἔργο. Συνεργάτες του εἶναι οἱ ἀφωσιωμένοι του ἱερεῖς, ἀλλὰ καί πολλοὶ χριστιανοί. Μελετῶνται τὰ προβλήματα, καταστρώνονται τὰ σχέδια, ἀνοίγουν οἱ καρδιές, ἀνοίγουν τὰ χέρια καί τὰ σχέδια σύντομα γίνονται ἔργα. Καί ἡ Ἀλεξανδρεία γίνεται ἀγνώριστη! Ξενοδοχεῖα, νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, μαιευτήρια, συσσίτια γιά τοὺς φτωχοὺς, στέγη γιά τοὺς ἀστέγους, .. Ὁ Ἰωάννης δέν ἦταν ἀπλῶς ἕνας ὀργανωτὴς μιᾶς φιλάνθρωπικῆς ἐργασίας. Ἔτρεχε ὁ ἴδιος παντοῦ. Στὶς κουρασμένες, χλωμῆς καί δακρυσιμένες μορφές τῶν συνανθρώπων του αἰσθανόταν πὼς ὑπηρετοῦσε τὸν ἴδιον τὸ Χριστό. Πόσο δέος τοῦ ἐνέπνεε ἡ σκέψις αὐτῆ! Ἐπειτα ἀπὸ κάθε προσφορά τῆς ἀγάπης του ἐνοιωθε πὼς περισσότερα πῆρε παρά ἔδωσε.

Κι ὅταν ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας του πέφτει πανώλης εἰς τὴν Ἀλεξανδρεία, ὁ σεπτὸς Πατριάρχης ἐφαρμόζει τὸ «**ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν**» (Ματθ. ιστ' 24) τοῦ Κυρίου. Δείχνει ἀφοβίαν καί αὐταπάρνησιν χριστιανικὴν. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι φεύγουν γιά νά σωθοῦν, ὁ Ἰωάννης μέ τὸ ἐπιτελεῖο του τρέχει παντοῦ, γράφει ὁ βιογράφος του. Γίνεται παρήγορος. Ἀψηφεῖ τὸν κίνδυνον. Παραστέκει, ἐνισχύει. Διδάσκει καί ἐμψυχώνει ὅλους μέ τὸ παράδειγμά του.

«**Ὅλα γιά τοὺς ἄλλους! Τίποτα γιά τὸν ἑαυτὸν του**» ἦταν τὸ σύνθημά του. Περιοριζόταν σέ μιὰ ζωὴ πολὺ λιπὴ. Φτωχικὸ τὸ φαγητὸ του, τριμμένο τὸ ράσο του, πρόχειρα τὰ σκεπάσματα καί τὸ στρώμα του. Ἡ χλιδὴ κι ὁ πλοῦτος δέν βρίσκουν εἴσοδο στό ἀσκητικὸν κελλὶ του. Παροιμιῶδες κατήντησε ἕνα πάπλωμα πού τοῦ ἔδωρε κάποιος πλοῦσιος γιά νά σκεπάξῃ τὸ χεῖμῶνα. Τρεῖς φορές ἀγοράστηκε καί τρεῖς φορές πούληθηκε. Ὁ

πλούσιος τὸ ἀγόραζε καὶ τὸ ἔστειλε στὸν Ἰωάννη κι αὐτός, σκεπτόμενος ὅτι ἄλλοι ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ κρῦο, τὸ πουλοῦσε καὶ μὲ τὰ χρήματα ἔντυνε τὰ ὄρφανὰ.

Τέλος ὁ «*χριστομίμητος τῆς ἐλεημοσύνης ἐργάτης*» εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού διαχειρίσθηκε ἀμύθητα ποσὰ καὶ δὲν κράτησε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸν του. Γράφει στὴ διαθήκη του. «*Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης, ὁ δοῦλος τῶν δούλων τῶ Θεοῦ δὲν ἔχω ἄλλη περιουσία ἐκτός ἀπὸ ἓνα «τριμίσιον» κι αὐτὸ ἀνήκει στὸν Θεό. Παρακαλῶ νὰ δοθῇ στοὺς φτωχοὺς*». Ἦταν ἓνα τριμμένο ἔνδυμα. Ἔφυγε ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸ πάμπωχος σὲ ὑλικά ἀγαθὰ, πάμπλουτος ὅμως ἀπὸ καλὰ ἔργα. Εἶχε μαζέψει θησαυροὺς πού μπορεῖ νὰ μεταφερθοῦν στὸν Παράδεισο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού τοῦ ἐδόθη σάν τίτλος τιμῆς τὸ ἐπίθετο ὁ «**ἐλεήμων**». Εἶναι ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων** τὴν μνήμη τοῦ ὁποίου ἐορτάζουμε **στὶς 12 Νοεμβρίου**.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τοῦ Ἰωάννου εἶναι τὸ μοναδικόστην ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας;

Προηγουμένως ὁ Μ. Βασίλειος εἶχε ἰδρύσει τὴν περίφημη Βασιλειάδα, μία πόλι ὀλόκληρη ἀπὸ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἔξω ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, ὅπου ἦταν Ἀρχιερέας. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐργάσθηκαν παραδειγματικά.

Ὁ γιατρός τὸ πῆρε τὸ μάθημα τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸν ἐθελοντὴ ταξιτζή. Ἐμεῖς τί μάθημα πήραμε;

Γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν Θεό, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ κατώφλι τοῦ πλησίον. Ἡ συμμετοχὴ μας στὰ προβλήματα τῶν ἄλλων εἶναι πηγὴ χαρᾶς, ἔκφρασις κοινωνικότητος. Εἶναι καλὸ νὰ δίνουμε τὴν βοήθειάν μας σ' ὅποιον μᾶς τὴν ζητάει. Ὅμως εἶναι διπλὸ τὸ καλὸ ὅταν τὴν προσφέρουμε χωρὶς νὰ μᾶς τὴν ζητοῦν, χωρὶς νὰ μᾶς ἀπλώνουν τὸ χέρι. Λέγεται πὼς ἡ πραγματικὴ φτώχεια βρίσκεται κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιὰ ἀξιοπρεπῆ σιωπῆ. Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ βουβὸ πόνος πρέπει νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε, νὰ τὸν ἀνακουφίσουμε, νὰ τὸν ἀπαλύνουμε. Νὰ πλησιάσουμε τὸν ἄλλον καὶ ζεστά, εἰλικρινά, διακριτικά, ταπεινά νὰ τοῦ ποῦμε: Εἶμαι ἐδῶ γιὰ σένα! Αὐτὸ πραγματικὰ ἀνακουφίζει τὸν πάσχοντα καὶ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ κάνουμε.

Πῶς πρέπει νὰ κάνουμε τὸ καλὸ;

Δὲν τὸ διαλαλοῦμε ὅπως οἱ Φαρισαῖοι, γιὰ νὰ τ' ἀκούση ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ κρυφὰ κι ἀθόρυβα! Μακριὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητας! Ὅμως ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν εὐαισθησίες, ὑπέρβασι τοῦ «ἐγῶ», διάθεσι ἐξυπηρητήσεως, λεπτότητα, εὐγένεια, ἀγάπη ἀνιδιοτελεῖ. Ἄς εἶναι, λοιπόν, τὸ σύνθημά μας: ☩

ΣΥΝΘΗΜΑ:

« Γίνε καὶ ἐσύ ἓνας σηματοφόρος τῆς ἀγάπης »!

Καὶ τώρα κάτι ἀπλό καὶ πρακτικὸ.

Τί μπορεῖ νὰ κάνη ἓνα παιδί; Πολλά!

Οἱ πράξεις ἀγάπης εἶναι πράξεις ἀπλές κι ἀνθρώπινες! Δὲν ἔχει σημασία τὸ πόσο διαρκεῖ μιὰ καλὴ πράξις ἢ ἂν τὰ καλὰ λόγια εἶναι πολλά ἢ λίγα. Τὰ καλωσυνάτα λόγια μπορεῖ νὰ εἶναι σύντομα καὶ εὐκόλο νὰ εἰπωθοῦν, ὅμως ἡ ἠχώ τους διαρκεῖ γιὰ πάντα.

Πῶς μεταφράζεται ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγάπη; Ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι.

☩ Στοὺς γονεῖς μὲ ὑπακοή, ☩ στὸ φίλο μὲ προσφορά, ☩ στὸν ἄρρωστο μὲ επίσκεψι καὶ μὲ λόγια παρηγοριᾶς, ☩ στὸ φτωχὸ μὲ ἐλεημοσύνη, ☩ στὸν ἀδικημένο μὲ συμπάραστασι, ☩ στὸν πεινασμένο μὲ τροφή, ☩ στὸ διψασμένο μ' ἓνα ποτήρι κρῦο νερὸ, ☩ στὸν πλανημένο καὶ τὸν αἰρετικὸ μὲ ἱεραποστολή, ☩ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ μὲ λατρεία καὶ ὁμολογία.

Παιδιά μου, * μιὰ ἐξυπηρέτησι στὴ μητέρα, στὸν ἀδελφὸ, * ἡ παραχώρησις τοῦ καθίσματος στὸ αὐτοκίνητο, * μιὰ ἐπίσκεψις στὸν ἄρρωστο φίλο, * ἡ προσπάθεια νὰ μὴν βγῆ λόγος πικρὸς ἀπὸ τὸ στόμα σας, * τὸ τίμιο παιχνίδι μὲ τοὺς φίλους, * ἡ ὀλιγόλεπτη προσευχὴ σας γιὰ τοὺς ἄλλους, εἶναι πράξεις ἀπλές, μικρές κι ἀσήμαντες ἴσως, εἶναι ὅμως πράξεις ἀγάπης καὶ προσφορᾶς, πού ἐκδηλώνονται στὸ σπίτι, στὴν ἐξοχὴ, στὸ σχολεῖο. Εἶναι πράξεις πού ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ, κρατοῦν ὡραῖο τὸ μέσα μας καὶ σκορπιίζουν γαλήνη. Καλλιέργησέ τις μὲ ἐπιμέλεια σὰ νὰ εἶναι αὐτές καὶ μόνο τὸ καθήκον σου. Καὶ νὰ ξέρης πὼς μικρὲς τέτοιες πράξεις γεννοῦν καὶ τίς μεγάλες καὶ πὼς ἀπ' αὐτές σὲ μεγάλο βαθμὸ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σου στὴ γῆ καὶ ἡ χαρὰ στὸν οὐρανὸ.

Τί μακαριότης νὰ λὲξ ὁ ἄλλος γιὰ μᾶς: ☩ «Ὁ Θεός μου τὸ ἔστειλε αὐτὸ τὸ παιδί»!!!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Οὐράνιε Πατέρα μας, Σὲ παρακαλοῦμε χάριζε μας φωτισμὸν πίστεως καὶ ἀγάπης, ὥστε νὰ ἔχουμε πάντοτε τὴν διάθεσι τῆς εὐεργεσίας τοῦ πλησίον μας. Φιλάνθρωπε Κύριε, Σὺ πού ἔδειξες πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀνυπέβλητον ἀγάπην, ἀξίωσε καὶ ἐμᾶς νὰ μιμούμεθα τὸ παράδειγμά Σου καὶ νὰ ἐξυπηρετοῦμε μὲ ἀγάπη τοὺς ἀδελφούς μας, εἰς τίς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς τους ἀνάγκες. Βοήθησέ μας Κύριε, τὸ «**μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν**» πού μᾶς ἐδίδαξες νὰ μᾶς γίνη τρόπος ζωῆς. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ Ἅγιος τῆς ἀγάπης. (Γ. Μελέτη) ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Πρὸς τὴν Νίκην, Λυδία